

21. Aristote Metaph. B 4. 1001 b 7 ἔτι εἰ ἀδιαίρετον αὐτὸ τὸ ἓν, κατὰ μὲν τὸ 5 Ζήνωνος ἀξίωμα οὐθὲν ἂν εἴη. ὁ γὰρ μῆτε προστιθέμενον μῆτε ἀφαιρούμενον ποιεῖ μείζον μῆδὲ ἔλαττον, οὐ φησιν εἶναι τοῦτο τῶν ὄντων, ὡς δηλονότι ὄντος μεγέθους τοῦ ὄντος· καὶ εἰ μέγεθος, σωματικόν· τοῦτο γὰρ πάντη ὄν. τὰ δὲ ἄλλα πῶς μὲν προστιθέμενα ποιήσει μείζον, πῶς δ' οὐθὲν, οἷον ἐπίπεδον καὶ γραμμὴ· στιγμή δὲ καὶ μονὰς οὐδαμῶς. Simpl. Phys. 97, 13

10 ἡπόρει δὲ ὡς ἔουκε διὰ τὸ τῶν μὲν αἰσθητῶν ἕκαστον κατηγορικῶς τε πολλὰ λέγεσθαι καὶ μερισμῶ, τὴν δὲ στιγμήν μῆδὲ ἓν τιθέναι ὁ γὰρ μῆτε προστιθέμενον αὖξει μῆτε ἀφαιρούμενον μειοῖ, οὐκ ᾔετο τῶν ὄντων εἶναι. Idem. 99, 10 ἐνταῦθα δέ, ὡς ὁ Εὐδημὸς φησι, καὶ ἀνήρει [Zenon] τὸ ἓν <τὴν γὰρ στιγμήν ὡς τὸ ἓν λέγει>, τὰ δὲ πολλὰ εἶναι συγχωρεῖ. ὁ μὲντοι Ἀλέξανδρος καὶ ἐνταῦθα τοῦ

15 Ζήνωνος ὡς τὰ πολλὰ ἀναιροῦντος μεμνησθαι τὸν Εὐδημον οἰεταί. «ὡς γὰρ ἰστορεῖ <φησίν> Εὐδημὸς [fr.5], Ζ. ὁ Παρμενίδου γνώριμος ἐπειρᾶτο δεικνύναι ὅτι μὴ οἷόν τε τὰ ὄντα πολλὰ εἶναι τῷ μῆδὲν εἶναι ἐν τοῖς οὐσίῃν ἓν, τὰ δὲ πολλὰ πλήθος εἶναι ἐνάδων». καὶ ὅτι μὲν οὐχ ὡς τὰ πολλὰ ἀναιροῦντος τοῦ Ζήνωνος Εὐδημὸς μέμνηται νῦν, δηλὸν ἐκ τῆς αὐτοῦ λέξεως· οἶμαι δὲ μῆδὲ ἓν τῷ Ζήνωνος βιβλίῳ τοιοῦτον

20 ἐπιχείρημα φέρεσθαι οἷον ὁ Ἀλέξανδρός φησι. Philop. Phys 42, 9 Ζ. γὰρ ὁ Ἐλεάτης πρὸς τοὺς διακωμωιδούντας τὴν Παρμενίδου τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ δόξαν λέγουσαν ἐν τῷ ὄν εἶναι ἐνιστάμενος καὶ συνηγορῶν τῇ τοῦ διδασκάλου δόξῃ ἐπεχείρει δεικνύναι ὅτι ἀδύνατον πλήθος εἶναι ἐν τοῖς οὐσίῃν. εἰ γὰρ, φησίν, ἔστι πλήθος, ἐπειδὴ τὸ πλήθος ἐκ πλείονων ἐνάδων σύγκειται, ἀνάγκη εἶναι ἐνάδας πλείους ἐξ

25 ὧν τὸ πλήθος συνέστηκεν. εἰ τοίνυν δείξομεν ὅτι ἀδύνατον εἶναι πλείονας ἐνάδας, δηλὸν ὅτι ἀδύνατον εἶναι πλήθος· τὸ γὰρ πλήθος ἐξ ἐνάδων. εἰ δὲ ἀδύνατον εἶναι πλήθος, ἀνάγκη δὲ ἢ τὸ ἓν εἶναι ἢ τὸ πλήθος, πλήθος δὲ εἶναι οὐ δύναται, λείπεται τὸ ἓν εἶναι κτλ. Seneca Ep. 88, 44 Parmenides ait ex his quae videntur nihil esse universo ; Z. Eleates omnia negotia deiecit ; ait nihil esse ...

30 45 si Parmenides [sc. credo], nihil est praeter unum ; si Zenoni, ne unum quidem. Isocr. 10, 3 [82 B 1]

21. Aristote Métaphysique B 4.1001 b 7 Si l'unité est indivisible, elle ne sera rien, suivant la proposition de Zénon. Ce qui, ni ne rend une chose plus grande quand on l'y ajoute, ni ne la rend plus petite quand on l'en soustrait, n'est pas, dit-il, une chose réelle du tout ; car évidemment ce qui est réel doit être une grandeur. Et si c'est une grandeur, il est corporel ; car cela est corporel, qui est dans chaque dimension. Les autres choses, c'est-à-dire la surface et la ligne, rendront les choses plus grandes si elles sont ajoutées d'une certaine manière, et ne produisent aucun effet, ajoutées d'une autre manière ; mais le point et l'unité ne peuvent d'aucune manière rendre les choses plus grandes.

21. Aristotle Metaphysique B 4 1001b 7 If the unit is indivisible, it will, according to the proposition of Zeno, be nothing. That which neither makes anything larger by its addition to it, nor smaller by its subtraction from it, is not, he says, a real thing at all; for clearly what is real must be a magnitude. And, if it is a magnitude, it is corporeal; for that is corporeal which is in every dimension. The other things (*i.e.* surfaces and lines) if added in one way will make things larger, added in another they will produce no effect; but the point and the unit cannot make things larger in any way.

22 [Aristote] de lin. insect. 968a 18 ἔτι δὲ κατὰ τὸν τοῦ Ζήνωνος λόγον ἀνάγκη τι μέγεθος ἀμερῆς εἶναι, εἴπερ ἀδύνατον μὲν ἐν πεπερασμένῳ χρόνῳ ἀπειρῶν ἀψασθαι καθ' ἕκαστον ἀπτόμενον, ἀνάγκη δ' ἐπὶ τὸ ἥμισυ πρότερον ἀφικνεῖσθαι

35 τὸ κινούμενον, τοῦ δὲ μὴ ἀμεροῦς πάντως ἔστιν ἥμισυ.

Aristote Phys. A 3. 187a 1 ἔνιοι δ' ἐνέδοσαν τοῖς λόγοις ἀμφοτέροις, τῷ μὲν ὅτι πάντα ἓν . . . , τῷ δὲ ἐκ τῆς διχοτομίας ἄτομα ποιήσαντες μεγέθη. Simpl. Dazu 138, 3 τὸν δὲ δεύτερον λόγον τὸν ἐκ τῆς διχοτομίας τοῦ Ζήνωνος εἶναι φησὶν ὁ Ἀλέξανδρος . . . τοῦτ' ἔστι τῷ λόγῳ, φησὶ [Alexander], τῷ περὶ τῆς διχοτομίας ἐνδοῦναι Ξενοκράτη τὸν

40 Καλχηρόνιον [fr. 42ff. Heinze] δεξάμενον μὲν τὸ πᾶν τὸ διαίρετόν πολλα εἶναι <τὸ γὰρ μέρος ἕτερον εἶναι τοῦ ὅλου>... εἶναι γὰρ τινὰς ἀτόμους γραμμὰς, ἐφ' ὧν οὐκέτι ἀληθεύεσθαι τὸ πολλαὶ ταύτας εἶναι.

23. Simpl. Phys. 134, 2 ἐνίους φησὶν ἀμφοτέροις ἐνδοῦναι τοῖς λόγοις, τῷ τε εἰρημένῳ τοῦ Παρμενίδου καὶ τῷ τοῦ Ζήνωνος, ὃς βοηθεῖν ἐβούλετο τῷ Παρμενίδου λόγῳ πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν κωμωδεῖν, ὡς εἰ ἐν ἔστι, πολλαὶ καὶ γελοῖα συμβαίνει λέγειν τῷ λόγῳ καὶ ἐναντία αὐτῷ, δεικνύς ὁ Ζ. ὡς ἔτι γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἢ ὑπόθεσις ἢ λέγουσα «πολλα εἶσιν» ἢ περὶ ἢ τοῦ ἐν εἶναι, εἴ τις ἰκανῶς ἐπεξίει. [Plut.] Strom. 5 [D. 581 hinter Parmenides] Ζ. δὲ ὁ Ἐλεάτης ἴδιον μὲν οὐδὲν ἐξέθετο, δηπόρησεν δὲ περὶ τούτων ἐπὶ πλείον. Aët. IV 9, 1. Vgl. 28 A 49.

24 Aristote Phys. Δ 3. 210b 22 ὁ δὲ Ζ. ἠπόρει, ὅτι «εἰ ἔστι τι ὁ τόπος, ἐν τίνι ἔσται;» λύειν οὐ χαλεπόν. οὐδὲν γὰρ κωλύει ἐν ἄλλῳ μὲν εἶναι τὸν πρῶτον τόπον, μὴ μέντοι ὡς ἐν τόπῳ ἐκεῖνῳ κτλ. 1. 209a 23 ἢ γὰρ Ζήνωνος ἀπορία ζητεῖ

10 τίνα λόγον· εἰ γὰρ πᾶν τὸ ὄν ἐν τόπῳ, δηλον ὅτι καὶ τοῦ τόπου τόπος ἔσται, καὶ τοῦτο εἰς ἀπειρον πρόεισιν.

Eudem. Phys. fr. 42 [Simpl. Phys. 563, 17] ἐπὶ ταῦτό δὲ καὶ ἡ Ζήνωνος ἀπορία φαίνεται ἄγειν. ἀξιοῖ γὰρ πᾶν τὸ ὄν ποῦ εἶναι· εἰ δὲ ὁ τόπος τῶν ὄντων, ποῦ ἂν εἴη; οὐκοῦν ἐν ἄλλῳ τόπῳ κἀκεῖνος δὴ ἐν ἄλλῳ καὶ οὕτως εἰς τὸ πρόσω . . . πρὸς δὲ Ζήνωνα φήσομεν πολλαχῶς τὸ ποῦ λέγεσθαι

15 εἰ μὲν οὖν ἐν τόπῳ ἠξίωκεν εἶναι τὰ ὄντα, οὐ καλῶς ἀξιοῖ· οὔτε γὰρ ὑγείαν οὔτε ἀνδριαν οὔτε ἄλλα μυρία φαίη τις ἂν ἐν τόπῳ εἶναι οὐδὲ δὴ ὁ τόπος τοιοῦτος ὧν οἶος εἶρηται. εἰ δὲ ἄλλως τὸ ποῦ, κἂν ὁ τόπος εἴη ποῦ· τὸ γὰρ τοῦ σώματος πέρασ ἐστὶ τοῦ σώματος ποῦ· ἔσχατον γὰρ.

S'il y a un espace, il sera dans quelque chose ; car tout ce qui est est dans quelque chose, et ce qui est dans quelque chose est dans l'espace. Ainsi l'espace sera dans l'espace, et cela continue à l'infini; c'est pourquoi il n'y a pas d'espace.

If there is space, it will be in something; for all that is is in something, and to be in something is to be in space. This goes on *ad infinitum*, therefore there is no space. R. P. 106.

25 - - 9. 239b 9 τέτταρες δ' εἰσὶν οἱ λόγοι περὶ κινήσεως Ζήνωνος
 20 οἱ παρέχοντες τὰς δυσκολίας τοῖς λύουσιν, πρῶτος μὲν ὁ περὶ τοῦ μὴ κινεῖσθαι διὰ τὸ πρότερον εἰς τὸ ἦμισυ δεῖν ἀφικέσθαι τὸ φερόμενον ἢ πρὸς τὸ τέλος, περὶ οὗ διείλομεν ἐν τοῖς πρότερον λόγοις, nämlich 2. 233a 21 : διὸ καὶ ὁ Ζήνωνος λόγος ψευδὸς λαμβάνει τὸ μὴ ἐνδέχεσθαι τὰ ἀπειρα διελθεῖν ἢ ἀψασθαι τῶν ἀπειρων καθ' ἕκαστον ἐν πεπερασμένῳ χρόνῳ. διχῶς γὰρ λέγεται καὶ τὸ μήκος καὶ 25 ὁ χρόνος ἀπειρον, καὶ ὅλως πᾶν τὸ συνεχές, ἤτοι κατὰ διαίρεσιν ἢ τοῖς ἐσχάτοις. τῶν μὲν οὖν κατὰ ποσὸν ἀπειρῶν οὐκ ἐνδέχεται ἀψασθαι ἐν πεπερασμένῳ χρόνῳ, τῶν δὲ κατὰ διαίρεσιν ἐνδέχεται καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ χρόνος οὕτως ἀπειρος. ὥστε ἐν τῷ ἀπείρῳ καὶ οὐκ ἐν τῷ πεπερασμένῳ συμβαίνει διέναι τὸ ἀπειρον, καὶ ἀπτεσθαι τῶν ἀπειρῶν τοῖς ἀπείροις, οὐ τοῖς πεπερασμένοις <Paraphrase d. St. Bei Simpl. 947, 3ff.> Top. Θ 8. 160b 7 πολλοὺς γὰρ λόγους ἔχομεν ἐναντίους ταῖς δόξαις, καθαπερ Ζήνωνος, ὅτι οὐκ ἐνδέχεται κινεῖσθαι οὐδὲ τὸ στάδιον διελθεῖν.

Tu ne peux pas franchir en un temps fini un nombre de points infini. Tu es obligé de franchir la moitié d'une distance donnée quelconque avant de franchir le tout, et la moitié de cette moitié avant de pouvoir franchir celle-ci. Et ainsi de suite ad infinitum, de sorte qu'il y a un nombre infini de points dans n'importe quel espace donné, et tu ne peux en toucher un nombre infini l'un après l'autre en un temps fini.

You cannot traverse an infinite number of points in a finite time. You must traverse the half of any given distance before you traverse the whole, and the half of that again before you can traverse it. This goes on *ad infinitum*, so that *-(if space is made up of points)* there are an infinite number in any given space, and it cannot be traversed in a finite time.

Tu ne peux pas arriver à l'extrémité d'un stade.

26 - - Z 9. 239b 14. δεύτερος δ' ὁ καλούμενος Ἀχιλλεύς. ἔστι δ' οὗτος ὅτι τὸ βραδύτατον οὐδέποτε καταληφθήσεται θεόν ὑπὸ τοῦ ταχίστου ἔμπροσθεν
 35 γὰρ ἀναγκαῖον ἔλθειν τὸ διώκον, ὅθεν ὠρμησε τὸ φεῦγον, ὥστ' αἰεὶ τι προέχειν ἀναγκαῖον τὸ βραδύτερον. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ὁ αὐτὸς λόγος τῷ διχοτομεῖν, διαφέρει δ' ἐν τῷ διαρεῖν μὴ δίχα τὸ προσλαμβάνομενον μέγεθος.

Achille ne devancera jamais la tortue. Il doit d'abord atteindre la place d'où la tortue est partie. Pendant ce temps, la tortue prendra une certaine avance. Achille doit la rattraper, et la tortue en profitera pour faire de nouveau un bout de chemin. Il s'en rapproche toujours, mais sans l'atteindre jamais.

The second is the famous puzzle of Achilles and the tortoise. Achilles must first reach the place from which the tortoise started. By that time the tortoise will have got on a little way. Achilles must then traverse that, and still the tortoise will be ahead. He is always coming nearer, but he never makes up to it.

27 - - Z 9. 239b 30. τρίτος δ' ὁ νῦν ὀηθείς, ὅτι ἡ οἰστός φερομένη ἔστηκεν. συμβαίνει δὲ παρὰ τὸ λαμβάνειν τὸν χρόνον συγκεῖσθαι ἐκ τῶν
 40 νῦν· μὴ διδομένου γὰρ τούτου οὐκ ἔσται ὁ συλλογισμός. Vgl. 239b 5 Ζήνων δὲ παραλογίζεται εἰ γὰρ αἰεὶ, φησὶν, ἡρεμῆ πάντῃ κινεῖται, <οὐδὲν δὲ κινεῖται>, ὅταν ἢ κατὰ τὸ ἴσον, ἔστι δ' αἰεὶ τὸ φερόμενον ἐν τῷ νῦν, <πᾶν δὲ κατὰ τὸ ἴσον ἐν τῷ νῦν>, ἀκίνητον τὴν φερομένην εἶναι οἰστόν.

Le trait qui vole est en repos. Car si chaque chose est en repos quand elle occupe un espace égal à elle-même, et si ce qui vole occupe toujours et à n'importe quel moment un espace égal à lui-même, il ne peut pas se mouvoir.

The third argument against the possibility of motion *through a space made up of points* is that, on this hypothesis, an arrow in any given moment of its flight must be at rest in some particular point. Aristotle observes quite rightly that this argument depends upon the assumption that time is made up of "nows," that is, of indivisible instants.

28. Aristote Phys. Z 9. 239b 33 τέταρτος δ' ὁ περὶ τῶν ἐν σταδίῳ κινουμένων ἐξ ἐναντίας ἴσων ὄγκων παρ' ἴσους, τῶν μὲν ἀπὸ τέλους τοῦ σταδίου τῶν δ'

5 ἀπὸ μέσου, ἴσῳ τάχει, ἐν ᾧ συμβαίνειν οἴεται ἴσον εἶναι χρόνον τῷ διπλασίῳ τὸν ἥμισυν. ἔστι δ' ὁ παραλογισμὸς ἐν τῷ τὸ μὲν παρὰ κινούμενον τὸ δὲ παρ' ἡρεμοῦν τὸ ἴσον μέγεθος ἀξιοῦν τῷ ἴσῳ τάχει τὸν ἴσον φέρεσθαι χρόνον. τούτο δ' ἔστι ψεῦδος. οἷον ἔστωσαν οἱ ἐστῶτες ἴσοι ὄγκοι ἐφ' ὧν τὰ AA, οἱ δ' ἐφ' ὧν τὰ BB ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν A, ἴσοι τὸν ἀριθμὸν τούτοις ὄντες καὶ τὸ μέγεθος,

10 οἱ δ' ἐφ' ὧν τὰ ΓΓ ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου, ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες τούτοις καὶ τὸ μέγεθος, καὶ ἰσοταχεῖς τοῖς B. συμβαίνει δὴ τὸ πρῶτον B ἅμα ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ εἶναι καὶ τὸ πρῶτον Γ, παρ' ἀλληλα κινουμένων. συμβαίνει δὲ καὶ τὸ Γ παρὰ πάντα τὰ B διεξεληλυθέναι, τὰ δὲ B παρὰ τὰ <A> ἡμίση ὥστε ἥμισυν εἶναι τὸν χρόνον ἴσον γὰρ ἐκάτερόν ἐστι παρ' ἑκάστον. ἅμα δὲ συμβαίνει τὰ B παρὰ πάντα τὰ Γ

15 παρεληλυθέναι ἅμα γὰρ ἔσται τὸ πρῶτον Γ καὶ τὸ πρῶτον B ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐσχάτοις, ἴσον χρόνον παρ' ἑκάστον γινόμενον τῶν B ὅσον περ τῶν A, ὡς φησι, διὰ τὸ ἀμφότερα ἴσον χρόνον παρὰ τὰ A γίνεσθαι. Simpl. 1019, 32 ὁ μὲν οὖν λόγος τοιοῦτός ἐστιν εὐθηθέστατος ὧν, ὡς φησιν Εὐδήμος <fr. 68>, διὰ τὸ προφανῆ τὸν παραλογισμὸν ἔχειν ... τὰ γὰρ ἀντικινούμενα ἀλλήλοις ἰσοταχῆ διπλασίαν

20 ἀφίσταται διάστασιν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ τὸ παρὰ ἡρεμοῦν κινούμενον τὸ ἥμισυ διίσταται, κἂν ἰσοταχεῖς ἐκείνοις ἦ. Alexanders Figur [bei Simpl. Ph. 1016, 14ff. Vgl. 1019, 27]

29 - - H 5. 250a 19 διὰ τούτο ὁ Ζήνωνος λόγος οὐκ ἀληθής, ὡς ψοφεῖ τῆς κέγχρου ὅτι οὖν μέρος· οὐδὲν γὰρ κωλύει μὴ κινεῖν τὸν ἀέρα ἐν μηδενὶ χρόνῳ τούτον ὃν ἐκίνησεν πεσῶν ὁ ὅλος μέδιμος. Dazu Simpl. 1108, 18 διὰ

30 τούτο λύει καὶ τὸν Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου λόγον, ὃν ἤρετο Πρωταγόραν τὸν σοφιστήν. «εἰπέ γὰρ μοι, ἔφη, ὦ Πρωταγόρα, ἄρα ὁ εἷς κέγχρος καταπεσῶν ψόφον

Ποιεῖ ἢ τὸ μυριστόν τοῦ κέγχρου;» τοῦ δὲ εἰπόντος μὴ ποιεῖν «ὁ δὲ μέδιμος, ἔφη, τῶν κέγχρων καταπεσῶν ποιεῖ ψόφον ἢ οὐ;» τοῦ δὲ ψοφεῖν εἰπόντος τὸν μέδιμον «τί οὖν, ἔφη ὁ Ζήνων, οὐκ ἔστι λόγος τοῦ μεδίμου τῶν κέγχρων πρὸς τὸν ἕνα καὶ τὸ μυριστόν τὸ τοῦ ἑνός;» τοῦ δὲ φήσαντος εἶναι «τί οὖν, ἔφη ὁ Ζήνων, οὐ καὶ τῶν

5 ψόφων ἔσσονται λόγοι πρὸς ἀλλήλους οἱ αὐτοί; ὡς γὰρ τὰ ψοφούντα, καὶ οἱ ψόφοι· τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, εἰ ὁ

La moitié du temps peut être égale au double du temps. Supposons trois séries de corps dont l'une (A) est au repos, tandis que les deux autres (B, C), se meuvent avec une égale rapidité dans des directions opposées (Fig. 1). Au moment où ils sont tous à la même partie du stade, B a passé devant deux fois autant de corps de la série C que de la série A. (fig. 2.)

Fig. 1.

A .....

B .....→

C ←.....

Fig. 2.

A .....

B .....

C .....

Donc, le temps qu'il lui faut pour passer devant C est deux fois aussi long que celui qu'il lui faut pour passer devant A. Mais le temps que B et C emploient pour atteindre la position de A est le même. Ainsi le double du temps est égal à la moitié.

Suppose three parallel rows of points in juxtaposition—

Fig. 1.

A .....

B .....

C .....

Fig. 2.

A .....

B .....

C .....

One of these (B) is immovable, while A and C opposite directions with equal velocity so as to come into the position represented in fig. 2. The movement of C to A will be double its movement relatively to B, or, in others words, any given point in C has passed twice as many points in A as it has in B. It cannot, therefore, be the case that an instant of time corresponds to the passage from one point to another.

μέδιμνος τοῦ κέγχρου ψοφεῖ, ψοφήσει
καὶ ὁ εἷς κέγχρος
καὶ τὸ μυριστόν τοῦ κέγχρου». ὁ μὲν
οὖν Ζήνων οὕτως ἠρώτα τὸν λόγον.

30. Aët. I. 7, 27 (D. 303) Μέλισσος καὶ
Ζήνων τὸ ἐν καὶ πᾶν [sc. θεὸν εἶναι]ε
καὶ μόνον αἰδίον καὶ ἄπειρον τὸ ἐν.

B. FRAGMENTE

ZHNΩNOC ΠEPI ΦYΣEΩC

Simpl. Phys. 140, 34 [nach B 3] τὸ δὲ
κατὰ μέγεθος [nämlich ἄπειρον ἔδειξε]
πρότερον κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν.
προδείξας γὰρ ὅτι «εἰ μὴ ἔχει μέγεθος
τὸ ὄν, οὐδ' ἂν εἴη»,

15 ἐπάγει «εἰ δὲ ἔστιν, ἀνάγκη ἕκαστον
μέγεθός τι ἔχειν καὶ πάχος καὶ
ἀπέχειν αὐτοῦ τὸ ἕτερος ἀπὸ τοῦ
ἑτέρου. καὶ περὶ τοῦ προύχοντος ὁ
αὐτός λόγος. καὶ γὰρ ἐκεῖνο ἔξει
μέγεθος

καὶ προέξει αὐτοῦ τι. ὁμοῖον δὴ τοῦτο
ἅπασα τε εἰπεῖν καὶ αἰεὶ λέγειν· οὐδὲν
γὰρ αὐτοῦ

20 τοιοῦτον ἔσχατον ἔσται οὔτε ἕτερον
πρὸς ἕτερον οὐκ ἔσται. οὕτως εἰ
πολλὰ ἔστιν, ἀνάγκη αὐτὰ μικρὰ τε
εἶναι καὶ μεγάλα· μικρὰ μὲν ὥστε μὴ
ἔχειν μέγεθος, μεγάλα δὲ ὥστε ἄπειρα
εἶναι».

2. Simpl. Phys. 139, 5 ἐν μέντοι τῷ
συγγραμμάτι αὐτοῦ πολλὰ ἔχοντι
ἐπιχειρήματα καθ' ἕκαστον δείκνυσιν,
ὅτι τῷ πολλὰ εἶναι

5 λέγοντι συμβαίνει τὰ ἐναντία λέγειν·
ὧν ἐν ἔστιν ἐπιχείρημα, ἐν ᾧ δείκνυσιν
ὅτι «εἰ πολλὰ ἔστι, καὶ μεγάλα ἔστι καὶ
μικρὰ· μεγάλα μὲν ὥστε ἄπειρα τὸ
μέγεθος εἶναι, μικρὰ δὲ οὕτως ὥστε
μηθὲν ἔχειν μέγεθος» [B1]. ἐν δὴ
τούτῳ δείκνυσιν. ὅτι οὐ μῆτε μέγεθος
μῆτε πάχος μῆτε ὄγκος μηθεὶς ἔστιν.
οὐδ' ἂν εἴη τοῦτο.

10 «εἰ γὰρ ἄλλω ὄντι, φησί,
προσγένειτο. οὐδὲν ἂν μείζον
ποιήσειεν· μεγέθους γὰρ μηδενός
ὄντος, προσγενομένου δὲ, οὐδὲν οἶόν
τε εἰς μέγεθος ἐπιδοῦναι. καὶ οὕτως
ἂν ἤδη τὸ προσγιγόμενον οὐδὲν
εἴη. εἰ δὲ ἀπογιγόμενον τὸ ἕτερον
μηδὲν ἔλαττον ἔσται μηδὲ

15 αὐτὸ προσγιγόμενον αὐξήσεται,
δηλον ὅτι τὸ προσγεγόμενον οὐδὲν ἦν
οὐδὲ τὸ ἀπογεγόμενον». καὶ ταῦτα
οὐχὶ τὸ ἐν ἀναιρῶν ὁ Ζήνων λέγει,
ἀλλ' ὅτι μέγεθος ἔχει ἕκαστον τῶν
πολλῶν καὶ ἀπειρῶν τῷ πρὸ τοῦ
λαμβανομένου αἰεὶ τι εἶναι διὰ τὴν ἐπ'
ἄπειρον τομῆν· ὁ δείκνυσι προδείξας,
ὅτι οὐδὲν ἔχει μέγεθος ἐκ τοῦ ἕκαστον
τῶν πολλῶν ἑαυτῷ ταῦτόν εἶναι καὶ
ἐν.

Si l'Un n'avait pas de grandeur, il
n'existerait pas même... Mais, s'il est,
chaque un doit avoir une certaine
grandeur et une certaine épaisseur, et
doit être à une certaine distance de
l'autre, et la même chose peut être dite
de ce qui est devant lui ; car celui-ci,
aussi, aura une grandeur, et quelque
chose sera devant lui. C'est la même
chose de dire cela une fois et de le dire
toujours ; car aucune partie de lui ne sera
la dernière, et il n'est chose qui ne puisse
être comparée à une autre. Donc, si les
choses sont une pluralité, elles doivent
être à la fois grandes et petites, petites au
point de ne pas avoir de grandeur du
tout; et grandes au point d'être infinies.
— R. P. 134.

2. Car s'il était ajouté à n'importe quelle
autre chose, il ne la rendrait en rien plus
grande ; car rien ne peut gagner en
grandeur par l'addition de ce qui n'a pas
de grandeur, d'où il suit immédiatement
que ce qui était ajouté n'était rien. Mais
si, quand ceci est retranché d'une autre
chose, cette dernière n'est pas plus petite
; et d'autre part, si, quand il est ajouté à
une autre chose, celle-ci n'en est pas
augmentée, il est clair que ce qui était
ajouté n'était rien, et que ce qui était
retranché n'était rien. — R. P. 132.

But, if we assume that the unit is
something, each one must have a certain
magnitude and a certain thickness. One
part of it must be at a certain distance
from another, and the same may be said
of what surpasses it in smallness; for it,
too, will have magnitude, and something
will surpass it in smallness. It is all the
same to say this once and to say it
always; for no such part of it will be the
last, nor will one thing be non-existent
compared with another. So, if things are
a many, they must be both small and
great, so small as not to have any
magnitude at all, and so great as to be
infinite. R. P. 105 C.

If things are a many, they are both great
and small; so great as to be of an infinite
magnitude, and so small as to have no
magnitude at all.

That which has neither magnitude nor
thickness nor bulk, will not even be. "For,"
he says, "if it be added to any other :
thing it will not make it any larger; for
nothing can gain in magnitude by the
addition of what has no magnitude, and
thus it follows at once that what was
added was nothing. . . . But if, when this
is taken away from another thing, that
thing is no less; and again, if, when it is
added to another thing, that does not
increase, it is plain that what was added
was nothing, and what was taken away
was nothing. R. P. 105 A.

5 3 - - 140, 27 καὶ τί δεῖ πολλά λέγειν. ὅτε καὶ ἐν αὐτῷ φέρεται τῷ τοῦ Ζήνωνος συγγραμμάτι; πάλιν γὰρ δεικνύς, ὅτι εἰ πολλά ἐστί, τὰ αὐτὰ πεπερασμένα ἐστί καὶ ἄπειρα, γράφει ταῦτα κατὰ λέξιν ὁ Ζ·

«εἰ πολλά ἐστίν, ἀνάγκη τοσαῦτα εἶναι ὅσα ἐστί καὶ οὔτε πλείονα αὐτῶν οὔτε ἐλάττοντα. εἰ δὲ τοσαῦτα ἐστίν ὅσα ἐστί, πεπερασμένα ἂν εἴη.

εἰ πολλά ἐστίν, ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστίν· αἰεὶ γὰρ ἕτερα μεταξύ τῶν ὄντων ἐστί, καὶ πάλιν ἐκείνων ἕτερα

5 μεταξύ. καὶ οὕτως ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστί». καὶ οὕτως μὲν τὸ κατὰ τὸ πλῆθος ἄπειρον ἐκ τῆς διχοτομίας ἐδειξε.

4. Diog. IX 72 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ξενοφάνης καὶ Ζ. ὁ Ἐλεάτης καὶ Δημόκριτος κατ' αὐτοῦς σκεπτικοὶ τυγχάνουσιν...

Ζ. δὲ τὴν κίνησιν ἀναιρεῖ λέγων «τὸ κινούμενον οὔτ' ἐν ᾧ ἔστι τόπων κινεῖται οὔτ' ἐν ᾧ μὴ ἔστι».

Si les choses sont une pluralité, elles doivent être exactement aussi multiples qu'elles sont, ni plus ni moins. Or, si elles sont aussi multiples qu'elles sont, elles seront finies en nombre.

Si les choses sont une pluralité, elles seront infinies en nombre, car il y aura toujours d'autres choses entre elles, et de nouveau d'autres choses entre celles-ci.

Et ainsi les choses sont infinies en nombre. — R. P, 133.

If things are a many, they must be just as many as they are, and neither more nor less. Now, if they are as many as they are, they will be finite in number.

But again, if things are a many, they will be infinite in number; for there will always be other things between them, and others again between these. R. P. 105

B.